

An abstract landscape painting. The top third of the image is a deep, textured blue, suggesting a sky or a body of water. Below this, a horizontal band of light grey and white with some brown speckles stretches across the middle. The bottom two-thirds of the image are dominated by a large, textured area of light grey and white, with a prominent, dark, brownish-black, textured mass on the right side. The overall texture is rough and layered, with visible brushstrokes and a sense of depth.

Art Viu és Anglada

Edita: Col·lectiu d'art contemporani *Art Viu*

Imprimeix: Trayter (100 exemplars)

Disseny i maquetació: Manel Puig i Palmer

Imatge de coberta: Josep Maria Ametlla

Fotografies de la coberta: Radu Adrian Puiu

Fotografies: Pilar Sanjuan

Amb obra d'Adrià Ciurana cedida per la família Ciurana - Anglada

Artistes: Josep Maria Ametlla, Ana Astorga, Gloria Bassols, Teresa Bosch i Vilardell, Montserrat Cufí Adroher, Imma Figueras, Carme Porqueras “blueeyes”, Radu Adrian Puiu, Manel Puig i Palmer, Gemma Romero Goday, Pilar Sanjuan.

Col·labora i patrocina:

© Tots els drets reservats

Fet a Catalunya

Art Viu és Anglada

Col·lectiu Art Viu

Índex

Pròleg a càrrec de Carme Pagès Perez.....	4
Daniel Lleixà.....	5
Dedicatòria.....	6
Anglada - Ciurana.....	7
Les Closes.....	13
Columnes d'Hores.....	26
Arietta - El bosc.....	28
El violí d' <i>Auschwitz</i>	38
Quadern d'Aram.....	44

Pròleg

Recurrent camins d'aire

M. Àngels Anglada reviu en l'art. La causa rau en l'artifici d'haver cisellat bellíssims poemes, tot escollint el mot adequat per expressar el pensament més profund, motiu pel qual viurà eternament en els seus poemes, però també en aquelles obres inspirades en el seu llegat. La POETA sempre serà font d'inspiració per a tots els qui furguin en el seu corpus literari per descobrir-hi allò que possiblement somourà el pretès artista a trobar-hi el fonament de la creació. Ella fou sensible a infinitat de temàtiques, entre les quals hi trobem, tractada amb summa subtileza, la de l'exili.

Sabem que hom no pot rebre càstig més gran que el de sentir-se apartat de la seva terra, del seu entorn familiar i social... L'enyor, llavors, es fa constant i l'ànima plora en el dissortat destí. És en aquests moments que el poeta cerca la pròpia defensa davant la nostàlgia i és quan decideix “trepitjar camins d'aire” camins de què gosava parlar Ovidi en els seus díctics elegíacs des de Tomis, vora la Mar Negra, on fou desterrat per l'emperador August. És des d'aquest lloc d'exili que en els seus cants recorria des de la imaginació la terra estimada i després plasmava en els seus versos les seves anadures per l'aire: “quia crederet unquam/aerias hominem carpere posse vias?” (Qui hauria pogut creure mai que l'home podria recórrer els camins d'aire?) deia Ovidi, talment com Dédal que només pogué escapar de la seva presó construint-se unes ales per volar. Ovidi solcava l'aire

amb les Tristes i Pòntiques, els cants a través dels quals podia volar i resseguir en el record tot allò que li produïa enyorança de Roma.

Moltes són les persones que es veuen afectades per l'exili, persones que per causes polítiques, psicològiques i/o culturals es veuen obligades a fugir de la seva terra. Encara avui, som testimonis de la quantitat de gent que ha d'exiliar-se del seu país d'origen cercant un lloc on poder viure millor, on no ser massacrada, on poder portar una vida digna, on els drets humans siguin respectats, on trobar aquell horitzó de pau que somniaven, encara que la nostàlgia els condueixi, sovint, a recórrer camins d'aire.

Infinitat de líriques han sortit d'un exili forçós, en tenim exemple en tants escriptors que hagueren de marxar en acabar la Guerra Civil Espanyola: Josep Carner, Agustí Bartra, Carles Riba, Joan Sales ... i tants altres que oblidem d'esmentar. Tots ells escrigueren la seva tristesa en els versos que ens deixaren. Però no hi ha qui, amb més art, pugui plasmar aquest sentiment d'enyor i de tristesa que pot sentir una persona allunyada del seu país, com la poeta M. Àngels Anglada, qui ha begut dels clàssics i ha fet art dels sentiments. Vegeu sinó aquest poema que corrobora com també la seva ment recorre camins d'aire pensant en els que voldrien travessar les fronteres del dolor per assolir nous somnis:

Casa d'innocents

Pots dir sense perill que has vist un ovni,
en altres mots penja els seus nius el risc:
Veig infants com estrelles que caminen,
palpo l'arrel del vell arbre del somnis.
Per ells es troben ara petits hòlderlins
confinats a les cases d'innocents
sotmesos a estranys ritus i temibles
tècniques de silenci o ja dormint
llarga son sense somnis entre estranys.
Els primers dies miren astorats
els murs on els encercla el vell costum
d'engabiar ocells. I si mai volen
conjurar el desencís amb un poema
escuma d'amenaques els ensenya
quiet consentiment, l'única eixida.

*M. À. Anglada, de Columnes d'hores,
Ed. Columna*

Carme Pagès

^ **Elements de l'absurd**

Oli sobre tela 81x100 cm

Daniel Lleixà

El vol de la fantasia

Al pintor Daniel Lleixà

Ho va dir un músic de cabell rogenç
I els poetes, de temps, ho sospitàvem:
Damunt els flocs nevats i el cel blavíssim
teixeix la fantasia alats camins.

Daniel, pentagrames sense ratlles
cacen ressons de músiques profundes,
un acord pressentit ve que es disfressa
amb variants subtils, nítids colors.

Quan els ulls. Admirats per un somriure
Còmplice de la tela, s'hi avesaven,
Són sobtats, sacsejats del seu repòs
Per una nova música, de signes

que el misteri ha tocat. La imatge immòbil
Ha esdevingut una vela llatina
solcant el mar cap a un inèdit port.

L'ull ens mena l'esperit, ona per ona,
I et seguim, Daniel, sense recança
Cap a les illes verges que has creat.

Mª Angels Anglada

18 de maig de 1992

Imatges i colors per Maria Àngels Anglada

Vull imaginar-me, companys i companyes,
quines imatges seran, per tan bella paraula,
pels seus camins, per aquell seu cant de llibertat;
i una aura d'enigmes rosada m'assalta.

Amb espessos grisos de cendres, qui sap,
llurs mots pels infants sense sepulcres.
Sense ocells, ni flors, ni somriures.
Però unes mans de mel per fer-los bressol.

Amb auguris de flames potser esculpireu
el coratge dels boscos. Alguna fulla daurada.
Arbres amb brancatge d'abraçada, ben obert,
en esperant la seva primavera més lliure.

I un violí, com podria no haver-hi un violí?
Daurat del so més ple, les aigües més fines,
amb son ànima alçant-se contra l'horror.
La llur de Déu en un camp d'extermini.

Aparences d'encís pels seus jardins d'infantesa.
Tal vegada unes roses de vellut fragant,
els vostres ulls de nen emmirallant-se en els seus
en recordança de la il·lusió abans d'espigar-se.

Aiguamolls de llum i aquarel·la, el millor color
per al repòs de les aus. Transparències de plata,
oliveres i pàmpols. Una tendresa roja de cor.
Una tebior de poeta i una claror immensa.

Tresors alats en unes illes sembrades de blau.
Gessamins de somni en l'exili dels déus.
Sereu la seva veu alçada fora del temps
i ella viurà, font gentil, a través de les nostres mans.

Glòria Bassols i Compte

^ Dedicat al col·lectiu Art Viu i artistes que participen en l'homenatge de M.Àngels Anglada.

1 / Anglada – Ciurana

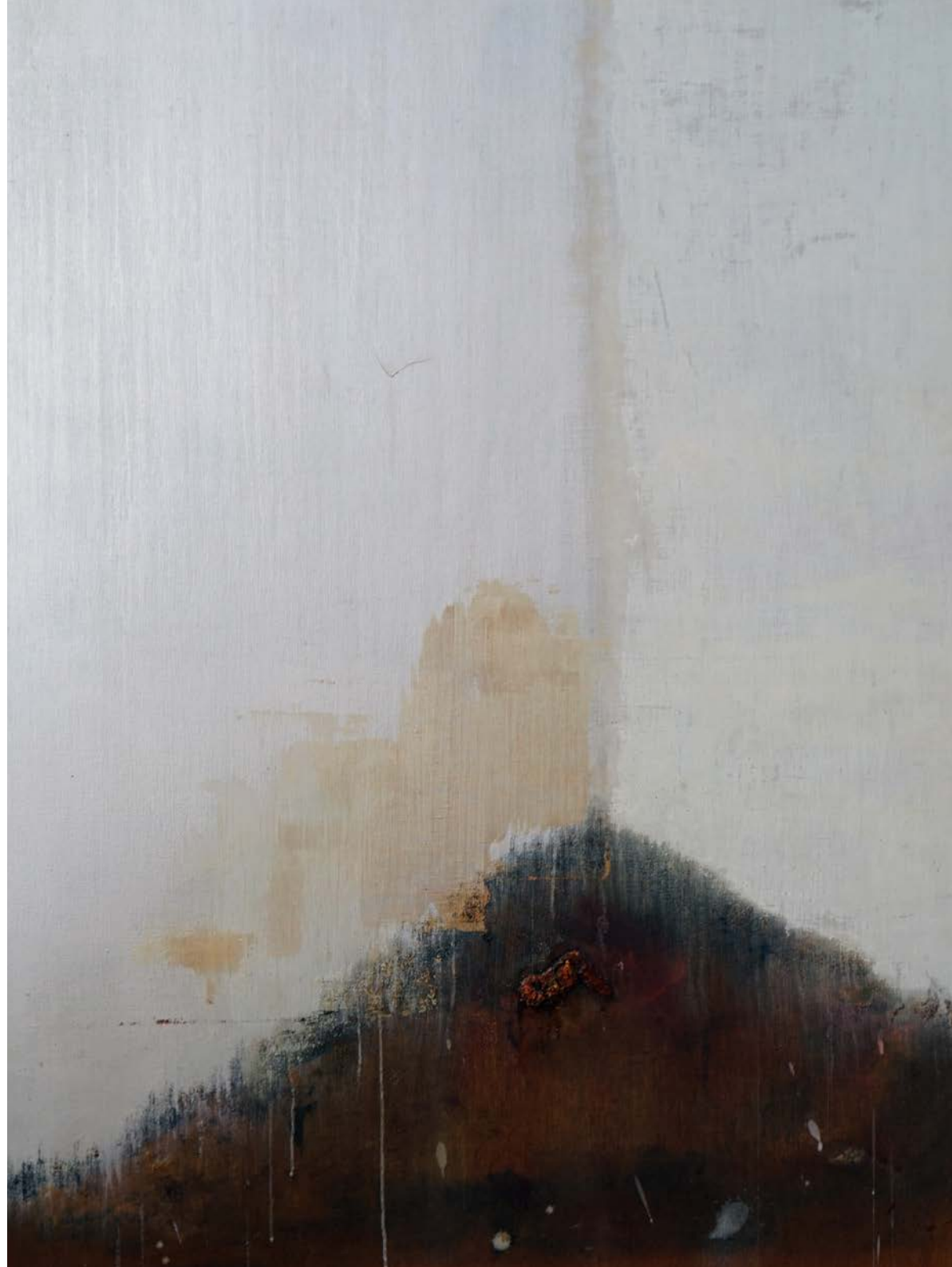
< **Sant Jeroni**
Mides 205x190 cm
Adrià Ciurana

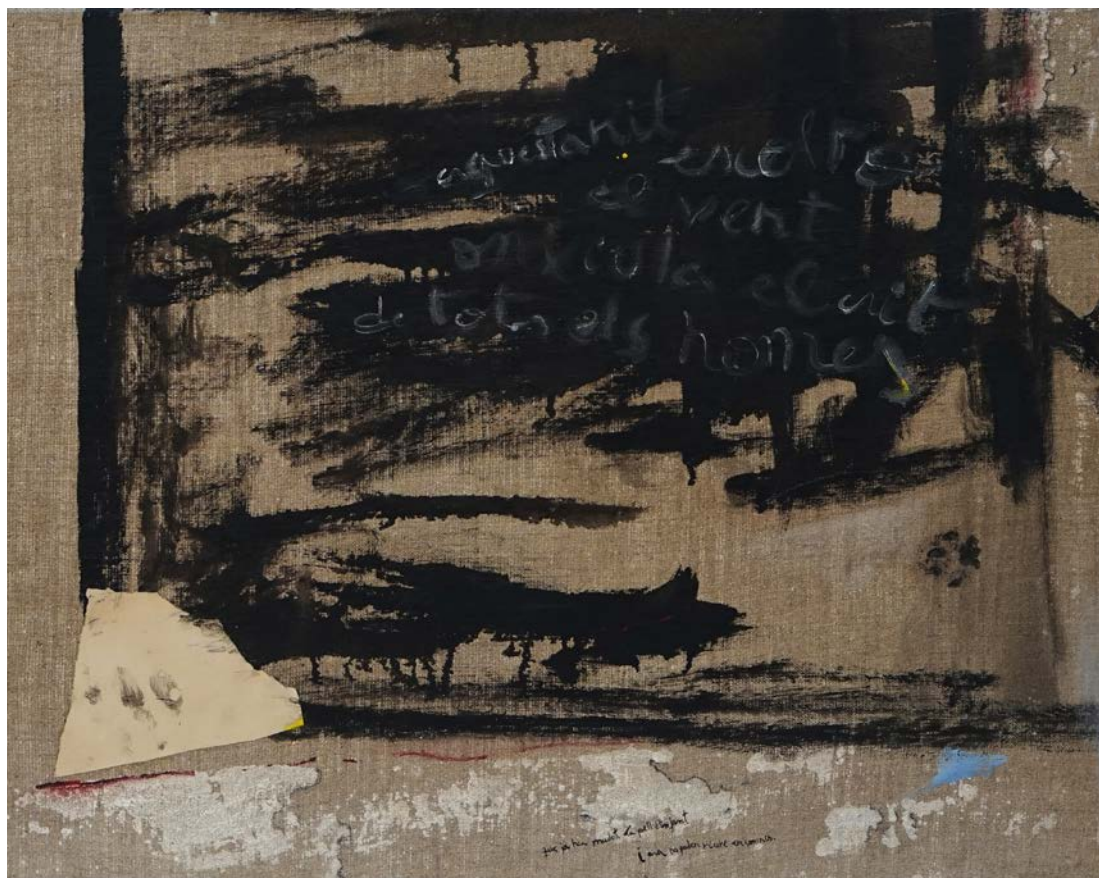
< **Botó**

Mides 205x95 cm

Adrià Ciurana

< Sense títol
Mides 162x128 cm
Adrià Ciurana

Aquesta nit escolto el vent
on xiula el crit de tots els
homes
que ja han mudat la pell
d'infant
i ara no poden riure en somnis

Maria Àngels Anglada

[^]
Poema

Técnica mixta sobre tela 65x50 cm

Adrià Ciurana

Aiguamolls

No han destruït aquest recer vivent
Que ja de lluny enyoren tantes ales.
Aquí retroba l'aigua nodridora
I els verds amagatalls l'ocell del nord.
Àlics rosats, amics coll-verds, torneu,
Torneu, xic corriol i fredeluga,
Princesaicolorida de l'hivern.
Murs de ciment i ferro han reculat
Davant dels nius tots bategants de vida.
Com un somriure clar, repòs d'ocells
Cansats del vol, a frec de les onades
I el sol que hi riu, i escates d'or i argent.
Hem aturat la mort en llar combat
-Una treva signada amb aire i ales.

Mª Angels Anglada

< Retrat

Técnica mixta 30x15 cm

Imma Figueras

2 / Les Closes

*Encara dura com una melodia
trobada en vells papers, i no sencera
adaptada amb esforç, perquè no es perdi
per a veu i record.*

^ **Arbre dels Aiguamolls**
Fotografia digital 60x45 cm
Pilar Sanjuan

*A cada amic, cisellador d'imatges i caçador
de mots, voldria dir-li:
--fes-te llavis pel crit d'aquesta terra.*

Cigonya dels Aiguamolls ^

Fotografia digital 60x45 cm

Pilar Sanjuan

Les Closes

Timeline

I

Inici d'una tardor. El blau de les darreres petarres toca el groc dels lletsons. Al crepuscle, les tonalitats es multipliquen i s'apoderen dels sentits. L'instant és breu, irrepetible. Si un pintor en captés l'essència, amb tota la gama de taronges, roses, violetes i vermells al cel, i amb aquesta quietud de les ales plegades dels ocells, seria un déu.

Puntegen lliris
en el verd: són grocs, blaus...
La primavera!

II

La Guerra. El rancor trenca cinquanta mil crostes de misèries i emergeix rabiós. Fins quan? Per què? A la Closa Gran hi cremen el capellà de Sant Pere. Dies. Anys. Silenci. Encara hi ha restes, microscòpiques, atòmiques, de les seves cendres a l'herba que creix? A les branques més altes dels oms? Al bec de les aloses? A les arrels? Se sent, com un bruel, el seu plany en la nuesa fosca de les nits?

La llar de foc.
Entre espetecs i contes,
remors de mar.

III

Anys setanta. Al mig dels camps, voltat de tamarius, sense tanca ni filat, el mas. Una nena petita ha trobat una cassola vella d'alumini a les golfes. Fa olor de pols i té un forat petit al cul i una ansa abonyegada. Si la pica amb un pal, ressona: tambor! Però, si l'em-

plena de pasta: motllo! Els dits, menuts, blancs, es moren de ganes d'esculpir, de cuinar, d'embrutir-se. Barregen la farinada amb aigua i en fan capes. Farciments de colors i de textures tan diverses com la natura que els envolta – grans grocs de blat de moro, fulles verdes d'acàcia, peles liles de figa de coll de dama... Les móres, sucosos ramells de perles negres, per decorar.

La nena les ha collit fa una estona al camí ral i s'hi ha esgarrinxat les cames. Ara les col·loca una a una, formant una gran rotllana: topping! Les gallines, inquietes, es mantenen a uns metres de distància. Espigolen. Fan moviments espasmòdics amb el cap. I s'hi atansen.

Els vedells de la closa
empaiten núvols.
Flaire de terra.

IV

Segle XXI. En un voral de la carrereta, ple de llaços grocs, hi ha una noia que ven la seva carn. Ha vingut de l'est i té la fred empeltada a les entranyes. Com els ocells que segueixen les arades del tractor i s'alimenten dels cucs que desenterra. Silenci. Els cotxes que no compren, passen com si res. Continuen el viatge.

Molt ràpid. Casa. Feina. Platja. Cinema. Bar.
Sí, també van cap al segle XXII.

El cant planyívol
de les fredelugues,
el tractor l'afoga.

Teresa Bosch i Vilardell

^ **Les closes dels Aiguamolls**
 Oli 50x50 cm
 Carme Porqueras "blueeyes"

^ **Els lliris dels Aiguamolls**
 Oli 50x70 cm
 Carme Porqueras "blueeyes"

Les Escletxes

Bestiari- Anys vuitanta

I

Negra nit. Els únics llums són els del cotxe, que projecten un con i avancen lentament. En el vent, suau, s'hi endevinen silencis. Les copes dels arbres. L'aleteig d'un puput. Estels. De sobte, una massa peluda travessa amb celeritat la carretera. El cor fa un salt. «Guaiteu!». «Papa, Jo li he vist la cua». «I jo, l'antifaç!». El cor fa dos, tres, quatre salts. Sotrac. L'endemà, a l'escola, cap nen, cap altra nena, sabrà què són, què fan, on viuen, els teixons.

Quantes petjades,
a la terra que tapa
els caus del bosc!

II

Hivern. Fred. Olor de sutge. A l'habitació del mosso hi ha una porta de fusta que comunica amb la cort de baix. És quadrada i té la mida justa per abocar-s'hi, veure com els vedells mengen, com dormen, com espanten mosques amb la cua... i tornar a tancar! Si per descuit es manté oberta durant una estona, puja un vapor calent i gras, fet de bafarades d'usar i de pa amb tel, que impregna tot el mas. Un vedell, el més jove, mira cap enlaire amb curiositat i brama. Al damunt de la pell, ben delimitada, una escletxa quadrada de claror.

Renglera d'àlbers.
S'escola entre les fulles,
la marinada.

III

Terra. La Viola fa un clot fondo amb les potes, amb el morro, amb el cap... Ha donat mamar als seus vuit cadells i li ha faltat temps per tornar a endinsar-se de ple en una tasca que l'hi té el cor robat: escarbar, escarbar i tornar a escarbar! Tota ella és terra, ulls vivíssims, energia, delit, despreocupació.

Palla. L'Snoopy, consirós, està ajagut al bell mig del jaç on fa pocs, ben poquets dies, la Viola va parir. Els cadells, morricó xato, orelles caigudes, ulls encara mig aclucats, s'hi ajoquen. La dolça tebior del seu pèl els diu que estan segurs. Que aquest coixinàs flonjo i olorós no els deixarà sols. Que els defensarà de tots els perills haguts i per haver. Tips de la llet de la Viola, estiren amb confiada parsimònia les potetes i les enfonsen a la panxa, al coll, al llarg musell del responsable pare-gos. Badallen. I s'adormen.

Llibres. Un tractat d'etologia canina diu que l'estrany comportament de l'Snoopy podria ser una reacció instintiva a l'estranya falta d'instint maternal de la Viola. Un altre tractat d'etologia (canina?) explica que el comportament de la Viola podria tractar-se d'una reacció instintiva a l'estrany instint paternal de l'Snoopy. Aliena a supòsits, teories i doctrines, la Viola continua escarbant enèrgicament la terra després de donar mamar. Aliè a l'astorament dels homes-amos, l'Snoopy, tenaç, fa guàrdia al paller fins que els vuit cadells, sadollats d'amor i de lleteta, s'espavilen sols.

Nena bonica,
no corris, no terregis,
com els xicots!

IV

Cel net a la platja nudista de Can Comas. Petites ondulacions al mar, a la sorra, a les llaunes, a les sulures. Encara més petits els grans de sal als llavis, a l'aire, a l'horitzó. Blavor. Vastitud. Inexpugnabilitat. Sensació de privilegi. Pells que es colren i que respiren totes senceres, sense filtres. Talment com fa centenars de milers d'anys a l'Àfrica, a la sabana.

Cambra tancada.
El cant dels ocells, lliure,
penetra l'ànima.

Teresa Bosch i Vilardell

[^] **Matí als Aiguamolls**

Tècnica mixta sobre tela 131x48 cm

Josep Maria Ametlla

^ **Capvespre als Aiguamolls**
Tècnica mixta sobre tela 142x90 cm
Josep Maria Ametlla

*A*lopolis rea

Ens endormiscarem en alderulls

de mussols banyuts a les palmeres,

asio potus de taujà estintolament

que forfollen el silenci de l'arena

i conformen els càntics a mar freda.

Caminarem damunt aiguamolls;

terra afanyosa de banys i paranys

ne'ts besada a cada galta, mimosa

d'allò extensible que es dilata i no

s'eixampla fins eixamorar-se.

I, finalment, volcarem en la ironia

del fet de saber o no a on

ens duren els nostres passos,

el fat d'endinsar-nos o foraviar-nos,

mai fou important. Montserrat Cufí Adroher

< **Aguait de les Gantes**

Fotografía digital 120x80 cm

Pilar Sanjuan

Aiguamolls

La nitidesa de les hores
és miratge d'aigua serpentina.
Ens acompanya en el camí,
tot just és al somni l'englantina.

No és encara cap primavera.
S'endevina un groc de lliris,
l'aigua sempre serà la vida,
del·ler, fresca simfonia d'iris.

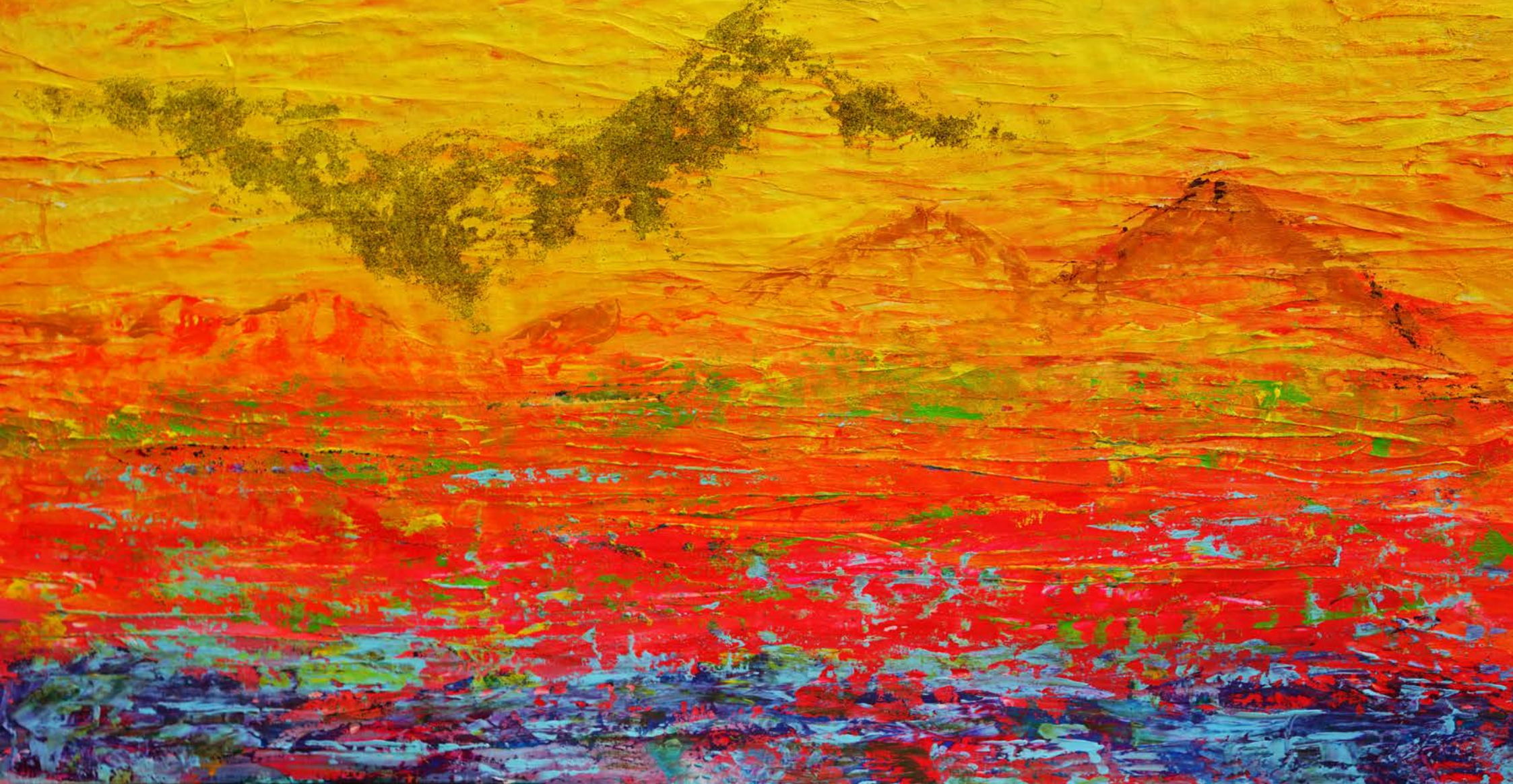
Atrevida ensems indefensa
treu el cap la margaridoia;
un esclat primerenc de la terra,
resplendeix marcat de joia.

Arreu giragonsen estornells,
són el seu triomf, els aiguamolls.
La fredeluga celebra el recer;
després del bleix, els xipolls.

Vindrà la llum del temps clar,
més ales, més plomes, més amors...,
solemnitats ardents de cigne,
blauets amb boina de colors.

Com silenci embolicat de seda,
tènues, dormen les madrigueres,
serà un encís quan seran prenys
de dainetes, guineus i altres feres.

Glòria Bassols i Compte

^ **Aiguamolls**
Tècnica mixta sobre tela 128x67 cm
Ana Astorga

3 / Columnes d'Hores

**Verso
versos
des del
canell
empesos
pel puny i
sostrec
un gram
de beutat
nafrada,
d'hores
caigudes
materiali-
zades
en un
curull de
vida pal-
pable
—el
primer
rem.**

**És, aleshores, quan
el versico-
lor
dels teus
llavis
empeny
l'enigma:
la closa
versus el
versim. I
Columnes
d'hores in-
fantades
drecen
l'Albera
àlgida,
roenta,
inassolible
de la plana
de Vic.**

**Esparta és
inversa
—resol
l'auriga
que no
coneix
camí. Al
marge
els mots
l'oli escan-
dellen, el
foc
amb la
cendra els
fan de
coixí.
Un gobelet
s'hi fon amb
tendresa
tornat per
la terra en
bell vers
albí.**

—Columnes d'hores
desflorant el camí.

**L'Esperança
infanta el
nostre
botxí.
La por
s'obre pas
per les
vinyes, el vi.
La sang
sempre
versa
l'innocència
infantil.
El mot sino-
ple torna
afable el
bri.**

**Dibuixo i
em pinto
mossenya
mentres les
paraules em
pensen
entossudi-
des de mi:**

C O L U M N E S
D' H O R E S
Montserrat Cufí Adroher

4 / Arietta ~ El bosc

El bosc

No m'envegeu la cistella mig plena
I flairosa de bosc,
Fa molts anys que camino sota els pins,
Les alzines, els roures.
Sense voler he trepitjat les tiges
d'alguna flor amagada
però mai no he disparat contra un ocell
ni contra una esperança.
M'he esgarrinxat entre els garrics la roba,
La pell i el cor.
Fa molts anys que camino sota els brans
I espio la claror
I les remors en el bosc de la vida.
Paro difícilment,
No tan subtil com l'aranya a les herbes
la meva teranyina
i miro el sotabosc sense descans.
De tant en tant, si la pluja ve a l'hora,
Si el vent foll signa treves,
El bosc - m'en meravello sempre - em lliura
a contracor
rovells de foc estriats d'esperança
una mica tacats
de pinassa, molt poc humits de plor.
De tant en tant

Maria Àngels Anglada (1930-1999)

< **Niu de lletres**
Escultura ferro i fusta, 30x15 cm
Imma Figueras

Al bosc

He tingut la sort
d'haver viscut mil anys al mig del bosc,
a la casa de pedra,
enmig de l'obaga del silenci protector.
M'he fet amiga
del cant dels ocells i la dolçor de les flors.

Tantes rondalles,
tants focs, tantes remors i tantes ales al vent...
No podia haver-hi
cap petja més poderosa al fons del record.
La set de mar
m'ha portat en terra diferent ~no estranya~.

I estimo encara
cada arbre, cada melodia feréstega, cada clam.
Lluny de tu, frondositat, tinc al cor
una espessor, una fertilitat de sotabosc i molts fruits.
Puc tremolar,
a voltes, d'una llum silvestre i un pensament isard.

És el bosc a dins meu.

Glòria Bassols i Compte

^ **Poema Horizontal**

Técnica mixta paper 100x72 cm

Gemma Romero Goday

*Els capvespres de cendra
dauren, entornen al vent
d'un migdia que trepitja
l'obaga, volta d'or d'Orient.*

*Les fulles escadusseres
d'hivern s'endinsen al terra,
tracen un mapa de cofurnes
prou ample per passejar-hi.*

*M'esvaeix el teu desig armat
d'il·lusionista, fantasia relligada
d'Arietta d'hores estintolades;
Esmirna es perd als teus llavis*

*si plora l'arbre silencis de mirra.
Entenc que la vida davallí llimbs
enllà per poemes esblanats:*

_Cendra ets i cendra dauraràs.

Pr...meteu
Montserrat Cufí Adroher

< **Laberint**

Técnica mixta 100x100 cm

Gemma Romero Goday

Antares

T'invoco Antares,
grandiosa,
rival d'Ares.
De tan vermell
i tendra magnitud.

Mentre un nen
aquí a la Terra
és esclafat
entre les runes

La fulgència
d'estrella
pot vèncer
a un déu
reaccionari.

Mentre un nen
aquí a la Terra
és mort
al peu d'un mur.

Un vent estel·lar
pel dret de viure
a sol i gebrada
i per extingir
l'absurd combat.

Mentre a un nen
aquí a la Terra
no li arriba
res per menjar.

T'invoco Antares.
Acotxat
el son de Pau.
Presagiat
el vol de llibertat.

Aquí, a la Terra.

Glòria Bassols i Compte

Fa molts anys que camino sota
els brancs i espio la claror.

Maria Àngels Anglada

< **Bosc imaginari**

Tècnica mixta 50x100 cm

Gemma Romero Goday

Només tres notes:
amor, temps-mort, bellesa.
Natural i cantable, escriu Ludwig
a qui pugui seguir-lo amb mans alades

Maria Àngels Anglada

< **Arietta de les mans alades**

180 cm

Imma Figueras

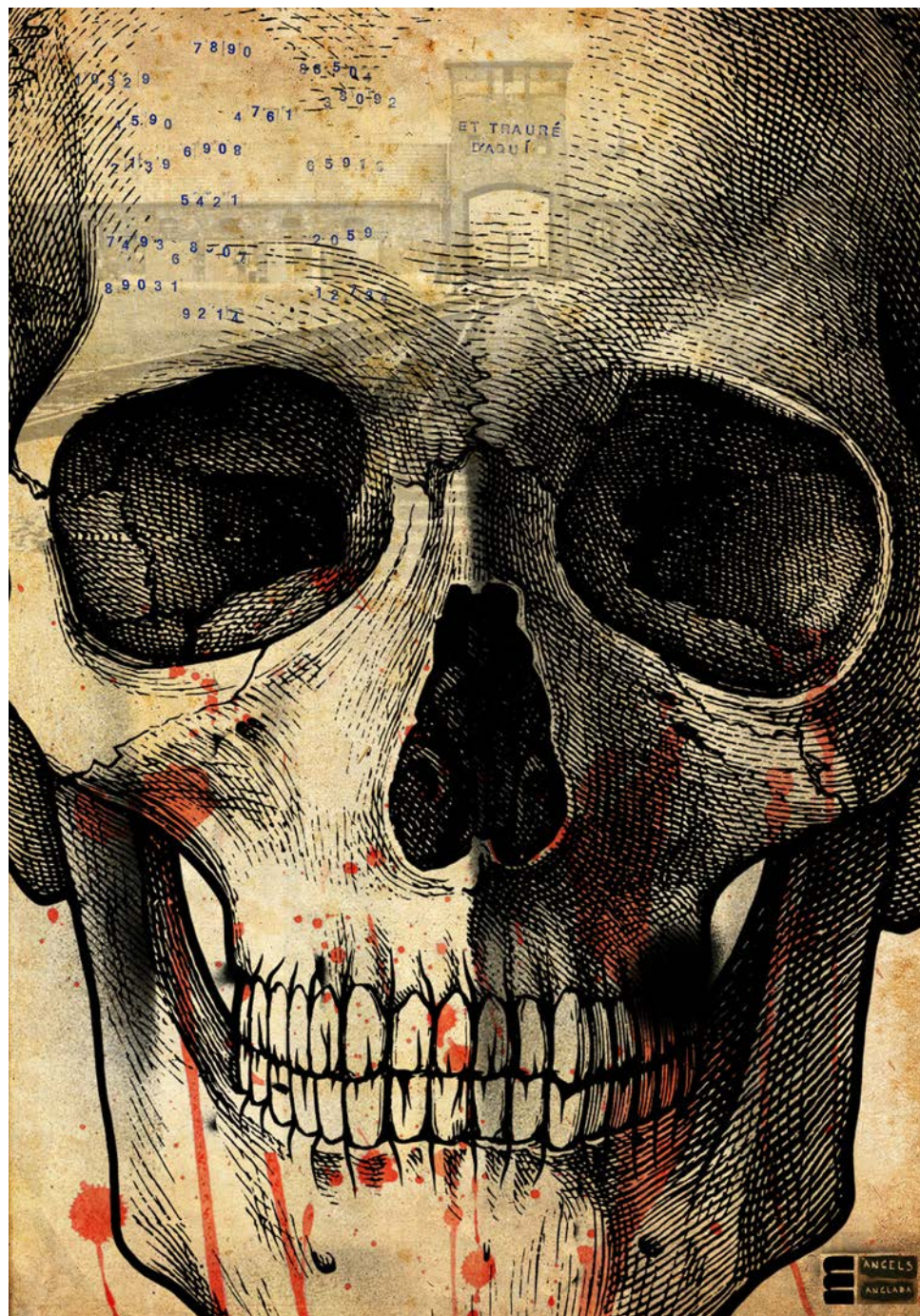
5 / El violí d'Auschwitz

El violí d'Auschwitz

“Es parlava, entre els presos més veterans,
d'un infern pitjor, de viatges sense retorn
a altres camps, de noms temibles, i també
s'enraonava d'una mena de pobre paradís,”

Mª Angels Anglada

Et trauré d'aquí >
Art digital 29,7x42 cm
Manel Puig i Palmer

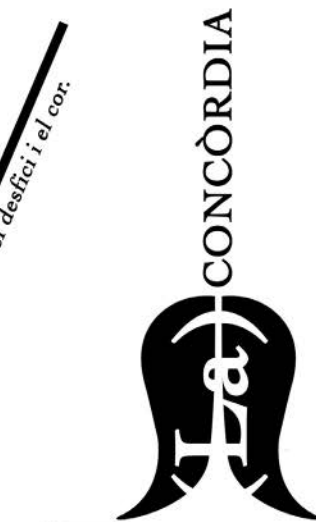

El violí d'Auschwitz >
Técnica mixta 140x31 cm
Carme Porqueras "Blueeyes"

< **Simfonia trista**
20x15 cm
Carme Porqueras "Blueeyes"

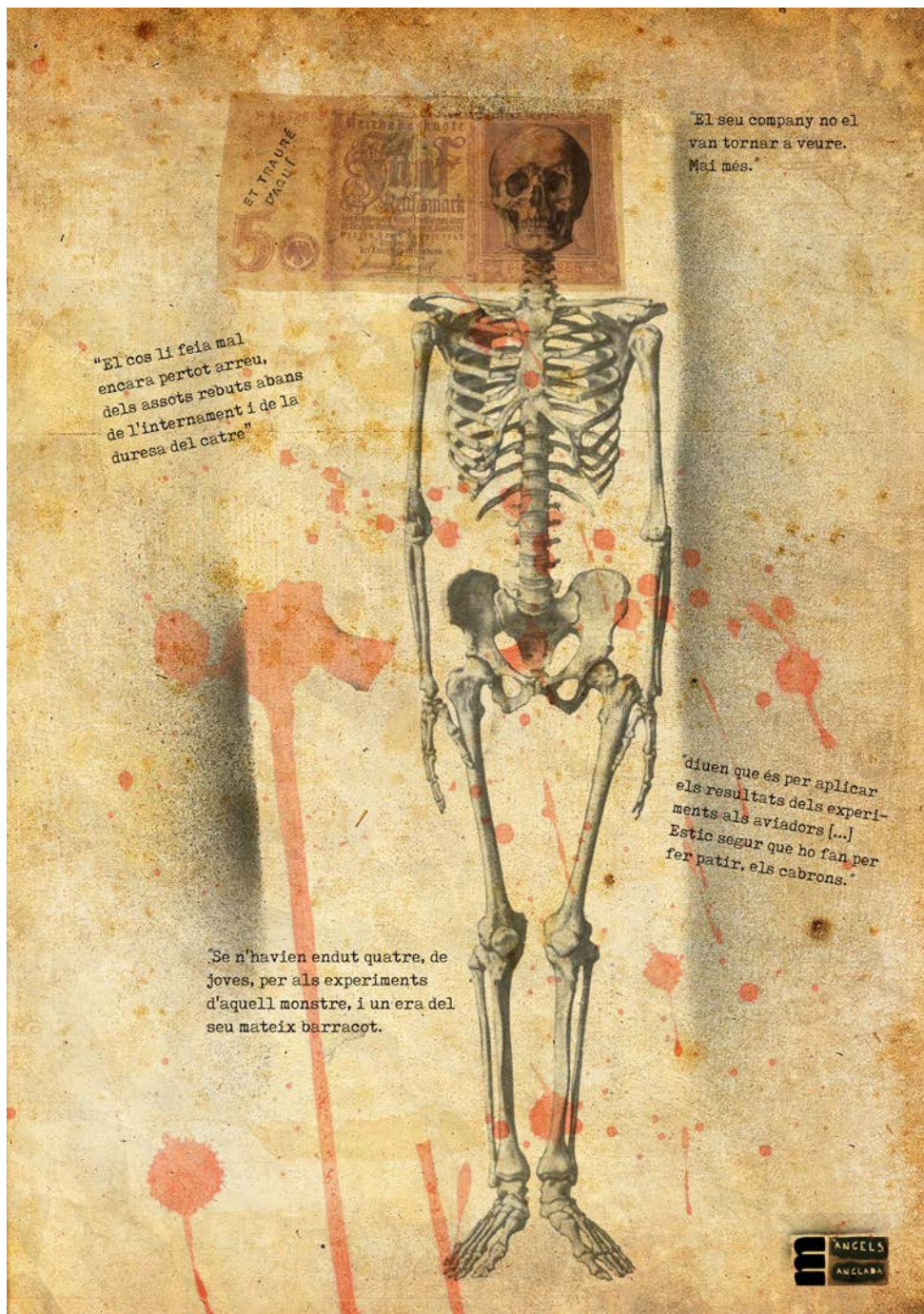
S'afina l'acord; estat d'harmonia entre el desfici i el cor.

... on fa estada
la negror dels temps.
Amador de pròspera taleia,
remena el fang de la vida,
fes-la eterna!, com etern és l'instant
sostingut, en La concòrdia
amada del violí més agut.

Montserrat Culí Adroher

Alpinista
que compons
comparses de
dies, diligent
i altiu en veu
primera so-
bre la care-
na, omple
el niu del
nostre
llaüt molt
abans d'al-
çar l'onatge
per aquests
mons de Déu,
i proposa a la
ferma terra la
pols necessària
per afaïçonar la
forma de les nos-
tres mans, inter-
ventores d'ínfima
intimitat, perquè
el balboteig del
bard sigui pe-
renne en altri,
i el captaire
no se l'en-
dugui...

El violí d'Auschwitz

“ ... li posà un gran bitllet a les mans...
A dins hi havia un minúscul bocí
de paper doblegat. I les increïbles,
enlluernadores paraules, com si fossin
gravades amb or, que amagà al seu
company i a tothom (menjant-se el
paperet): “Et trauré d’aquí.”

Mª Angels Anglada

< **Si us plau treu-me d'aquí**

Art digital 29,7x42 cm
Manel Puig i Palmer

M
O
N
T
S
E
R
R
A
T
C
U
F
Í

G

avina

que n'ets gàbia,
quan t'allunyes de la mar,
convertida en blanc tir, amagat!,
no creuis per l'obert camp. Exiliada
de l'onatge, de l'escuma i la sal. Sense
plomes a les ales, n'ets gàbia, no pots
volar. D'incerteses n'és ple el viatge, el
tirà t'empeny a emigrar. D'una platja
que enyora el teu sincer estimar. La
fosca de la nit n'és ta aliada, l'estrella,
no ho dubtis!, et guiarà. No perdis mai
l'esperança, encara, tens comes per
transitar. Perquè, com diu el savi:
"mentre hi ha vida hi ha esperança",
blanca, com tu!, i amb el temps, les
plomes creixeran. I no hi haurà
mai més gàbia, tu gavina, volaràs!.
Tornaràs lliure a ta platja, que
t'espera avui, que t'esperarà demà!

PLOMES D'ESPERANÇA

6 / Quadern d'Aram

VESSO TINTA EN

*Vesso tinta en horaris de bondat,
Fang d'hores insulses; beneïdes.*

*Vesso tinta en horaris de bondat
en la pell, en la carn i en l'avidesa de
poesia que volca i revolca un espai
de temps ignot, intempestiu. Fris
esqueixat de roja escuma armènia; darrer redós;*

Quatern d'Aram.

No vesso res.

ORARIS

^ **Meduses**

Técnica mixta sobre tela 147x94 cm

Ana Astorga

Meduses

VI - Carnet d'aram. Alèxia Quadern d'Aram

Per això sovint els dic, als coneguts de Maryk, als armenis de Van, de terra endins, que els homes són molt més temibles que no pas l'aigua i els peixos. Mai no m'ha atacat cap morena, potser tinc sort, i, vestits com anem de goma, les meduses no em donen ànsia. Jo crec que, tenint un bon patró i entenent-nos bé amb el guia de coberta, el nostre ofici no és pas més perillós que d'altres. Iorgos pensa com jo.

De vegades, amb en Iorgos, al començament del dia fem una immersió a pit no per gust, només sota la superfície; un moments tan sols, deliciosos per veure bé els colors dels peixos i la lluminositat de l'aigua. En aquesta primera capa, veiem tots els roses, els grisos, els platejats.

Mª Angels Anglada

